

6. projektové setkání – Řecko

Ve dnech 15. 4. – 21. 4. 2018 se naše škola zúčastnila posledního projektového setkání, které se uskutečnilo v řeckých Athénách. Složení naší výpravy bylo následující: Hana Lesáková z k4A, Lucie Lněničková, Tomáš Kasík, Oldřich Malánik a Ondřej Štefančík ze s7A, Miroslav Sýkora ze 3. A a Veronika Benešová, Monika Ščerbíková a Marie Ilčíková jako pedagogický doprovod. Bohužel s námi nemohla odcestovat kolegyně Renata Pernikářová, která byla náhle hospitalizována v nemocnici kvůli nečekané operaci. Cesta začala v neděli brzy ráno, kdy jsme se mikrobusem přesunuli z Hodonína do Vídně, odkud jsme letěli přímým letem na letiště Eleftherios Venizelos v Athénách. Všichni jsme očekávali jasnou oblohu a záři teplého sluníčka, které zůstalo ovšem ukryto za silnou vrstvou písečného prachu, protože v Africe se rozpoutala písečná bouře a vítr písek přivál přes Středozemní moře do Athén. Nicméně srdečné přivítání hostitelských rodin našim studentům vynahradilo počáteční překvapení a radostně se odebrali do svých nových přechodných „domovů“, učitelé odcestovali na hotel a naše závěrečné týdenní setkání právě začalo ...

V pondělí 16. 4. proběhlo již tradiční přivítání všech účastníků v aule školní budovy za přítomnosti ředitele školy pana Vassiliose Orfanopoulose a školní koordinátorky projektu paní Marie Bitakou. Pan ředitel Orfanopoulos nám odprezentoval řecký vzdělávací systém, poté jsme vyslechli hudební vystoupení v podání děvčat tamního školního sboru. Dále následovala naše pravidelná práce, tedy prezentace o partnerských zemích, městech a školách. Za nás ji velmi kreativně připravili Oldřich Malánik, Ondřej Štefančík, Miroslav Sýkora a Lucie Lněničková, která prezentaci obohatila o dvě postavičky Přemka a Horymíra a společně s Mirkem poutavě představili naši krásnou vlast. Poté si štafetu převzal Ondřej a všem ukázal naše hezké město a originální fotografie naší školy, pořizené Oldřichem, zakončily výborně připravenou práci. Po prezentacích následovala hodina ve fyzikální laboratoři, kde studenti prováděli pokusná měření v mezinárodních skupinkách. Poté následoval výtvarný seminář, ve kterém každý účastník vytvářel krychli z papíru na základě učení ruského malíře a představitele abstraktního moderního umění Wassilye Wassilyeviče Kandinského, jehož cílem byla snaha vyjádřit lidské pocity a myšlenky universálním jazykem abstraktních tvarů a barev, které přesahují kulturní i fyzické hranice jednotlivých zemí a tím vytváří společný prostor pro komunikaci a zlepšení vztahů ve společnosti. Po ukončení pondělního společného programu se studenti odebrali v doprovodu svých hostitelů na prohlídku městské části Athén Palaio Faliro, ve které se nacházela naše hostitelská škola i domovy většiny našich řeckých hostitelů.

V úterý 17. 4. jsme se hned ráno vypravili do přístavu „Flisvos Marina Palaio Faliro“, ve kterém kotví nádherné jachty a další výletní lodě. Naším cílem však byla návštěva kulturního a vzdělávacího centra „Stavros Niarchos Foundation Cultural Center“. Jedná se o komplex zahrnující novou budovu Řecké národní opery a budovu pro Národní knihovnu Řecka. Střecha budov slouží jako základna pro rozlehlý (201 000 m²) park, který čítá nádherné olivové stromy, nepřeherné množství různých keřů a rozsáhlou sbírku bylin. Centrum navrhl italský architekt Renzo Piano, město poskytlo plochu bývalé koňské závodní dráhy a nadace Stavros Niarchos předala Athénám stavbu, ve které se snoubí důraz na vzdělání, kulturu a udržitelnost zdravého životního prostředí pro další generace. Po prohlídce moderní knihovny se někteří studenti věnovali teambuildingovým aktivitám v parku, jiní se kochali krásným výhledem na Athény a plánovali svůj odpolední program. Ve večerních hodinách nás čekalo milé setkání s místostarostou čtvrti Palaio Faliro – panem Y. Fostiropoulosem, který nás přivítal v místním

kulturním centru a byl nadšen projektem Erasmus+, kdy studenti z různých koutů Evropy vytvoří jeden pracovní a zároveň přátelský tým, v jehož rámci se všichni učí respektovat a tolerovat odlišná náboženská vyznání, názory i životní styly jednotlivých členů. Na závěr setkání nás čekala chutná večeře (v podobě zeleninových salátů a mnoha druhů oblíbené pizzy), která potěšila všechny účastníky.

Ve středu 18. 4. jsme se těšili na nejvíce očekávanou událost, kterou byla návštěva slavné Akropole uprostřed Athén. Za krásného slunného počasí (písek z Afriky již uvolnil místo teplému sluníčku) jsme usedli do městské hromadné dopravy, nejdříve tramvaje, ze které jsme mohli pozorovat krásně upravené bytové domy, zasazené do nádherně vzrostlých oáz zelených porostů, poté jsme přestoupili na linku metra směr Antopoli a po jedenácti kilometrech jsme dorazili na kýženou stanici Akropoli. Centrum města nás uvítalo pověstným teplým vánkem, proto nejdříve bylo třeba dokoupit zásoby tekutin, aby samotný výstup ke Chrámu bohyně Athény (Parthenon) nebyl ničím zkalen. Monumentální stavba, která byla postavena zejména mezi 13. – 5. stoletím před naším letopočtem, nám svojí majestátností připomněla, proč se Řecko nazývá kolébkou civilizace v Evropě. Na tomto chrámu nám naše kolegyně Maria ukázala světlejší výplně ve sloupech a dalších částech chrámu, které znamenají současnou rekonstrukci této nádherné stavby, zatímco všechna tmavá místa značí původní výstavbu. Kromě Chrámu bohyně Athény (neboli Parthenónu) jsme obdivovali členitou vstupní budovu se sloupy a pěti branami, druhý největší chrám Erechtheion, úchvatný výhled na divadlo Dionýsia Eleuthera a Periklův Odeon, stejně jako celé bělostné moderní město Athény, které jsme měli z Akropole před sebou téměř jako na dlani. Na naší další zastávce nás čekalo Muzeum Akropole, které bylo slavnostně otevřeno v červnu 2009. Budova má stejné rozměry jako hlavní akropolský chrám Parthenon a jsou zde použity i stejné počty sloupů, mezi kterými jsme se pohybovali ve výstavních sálech. Po prohlídce muzea jsme všichni měli čas na lehké občerstvení, případně procházku po okolí Akropole a ve čtyři hodiny odpoledne nás čekala návštěva athénské pravoslavné katedrály (Orthodox Cathedral of Athens) z poloviny 19. století, kde jsme se dozvěděli některé zajímavosti o řecké pravoslavné církvi. Ve večerních hodinách se již studenti věnovali vlastním volnočasovým aktivitám a užívali si pravého řeckého životního stylu.

Ve čtvrtek 19. 4. na nás čekala krásná příroda v podobě výletu na jižní stranu od Athén, do městečka Pendeli, které je postaveno pod vrchem Pendeli oros, kde se nachází slavný mramorový kamenolom, u kterého naše pěší procházka začala. Nejdříve jsme obdrželi bezpečnostní helmy, abychom předešli případnému úrazu, ale jelikož v této oblasti foukal velmi silný vítr, helma zároveň sloužila i jako dobrá ochrana proti tomuto přírodnímu živlu. V srdci samotného kamenolomu jsme se dozvěděli, že tento světoznámý pentelský mramor patřil k nejkvalitnějším na světě a byl použit na výstavbu Akropole v Athénách, ale také např. při stavbě Chrámu boha Jupitera v Římě. Dále nás čekala prohlídka jeskyně Davelis, která byla objevena náhodou během těžby mramoru. Tato jeskyně byla prozkoumána řeckými speleology, bratry J. a A. Petroxeilou, v sedmdesátých letech minulého století. Při vstupu do jeskyně jsme mohli navštívit kouzelný kostelík, vybudovaný ve středověku pravoslavnými poustevníky, kteří na toto místo přišli hledat mír a klid za účelem duchovního očištění. Při sestupu do jeskyně jsme si ověřili naše turistické dovednosti, zejména udržování rovnováhy, jelikož spád byl celkem příkrý, podloží jemně promáčené a povrch kluzký. Naštěstí naši průvodci na tuto situaci mysleli a nejkritičtější místa vypodložili protiskluzovou podložkou. Po ukončení prohlídky jeskyně jsme se ještě pokochali krásným výhledem na vzdálené Athény a už jsme se autobusem přesunuli do pravoslavného vzdělávacího centra (Interorthodox Centre of Greece) přímo ve vesničce

pod masivem Pendeli. Po prohlídce krásného komplexu na úpatí vrchu Pendeli jsme si užili příjemný piknik na jednom z nádvoří centra. Po spořádání veškerých zásob, které jsme si přinesli s sebou, jsme navštívili konferenční prostory centra a mohli jsme se seznámit s činností této organizace v Řecku. Nechybělo ani malé pohoštění, zejména nápoje nás v teplém počasí krásně osvěžily. Po rozloučení s naším průvodcem jsme plni dojmů zamířili zpět do Athén.

V pátek 20. 4. jsme se sešli opět ve škole a následovaly prezentace o odvážných osobnostech. Naši prezentaci o prvním prezidentovi Československé republiky T. G. Masarykovi si výborně připravil Tomáš Kasík, který na závěr svého vystoupení zahrál na flétnu i oblíbenou píseň našeho prezidenta „Ach synku, synku“. Za Tomášova hudebního doprovodu píseň zazpívali Lucie Lněničková, Ondřej Štefančík, Oldřich Malánik a Hanka Lesáková. V poslední fázi písni se přidal se svým zpěvem i Tomáš a celé představení našich studentů bylo odměněno bouřlivým potleskem a obdivnými komentáři našich zahraničních kolegů, jak všestranně nadané studenty na škole máme. Poté dostali všichni studenti za úkol přinést na pódium vyrobené papírové kostky z pondělního společného workshopu a dobrovolníci z řad studentů jednotlivých zemí postupně sestavovali z těchto kostek známé mezinárodní symboly (symbol míru, srdce, název našeho projektu Erasmus) a útvary (věž, hrad). Další součástí programu bylo vypracování závěrečného hodnocení. Naše partnerská škola si jej připravila formou zajímavého dotazníku, ve kterém jsme se mohli volně rozepsat a celý týden hezky zhodnotit. Příprava na úplně závěrečné kulturní vystoupení probíhala pod taktovkou paní profesorky Marie Ilčíkové, která studentům udělila poslední praktické rady. Večerní párty odstartovala po 18. hodině na dvoře místní školy, vzhledem k počasí byla tato varianta zvolena pro opravdu otužilé účastníky, jelikož silný vítr ochladil jarní athénský vzduch na maximum a všichni jsme hledali jakoukoli vrstvu, kterou jsme mohli na sebe obléknout. Nicméně program večírku byl poutavý, každá partnerská země měla připravené hudební, soutěžní nebo taneční vystoupení. Naše skupinka si připravila dvě písničky v angličtině – [Wonderwall](#) (skupina Oasis) a píseň [Riptide](#) (zpěvák Vance Joy). Celé obdivuhodné představení naši studenti zakončili českou písní [Kozel](#) (Jaromír Nohavica), díky které rozezpívali i mezinárodní publikum. Hanka Lesáková a Lucie Lněničková si přivezly na tuto příležitost vlastní ukulele, Hanka také doprovázela jednu píseň na klavír a Ondra Štefančík přidal ještě kytarový doprovod. Poctivá příprava přinesla kýžené ovoce a připravený raut, o který se postarali rodiče našich hostitelů, byl výbornou odměnou za hlavní část programu. Všem týmům byly předány certifikáty o účasti a samozřejmě nesměla chybět výuka řeckých lidových tanců, kterou si všichni náramně užili.

V sobotu 21. 4. jsme se na letišti Eleftherios rozloučili se svými milými hostiteli a poděkovali jim za krásný týden, na který budeme dlouho vzpomínat. Po příletu do Vídně jsme se shuttle busem přesunuli na tamní hlavní vlakové nádraží a přímým spojem jsme ve večerních hodinách dorazili zpátky domů.

Mgr. Monika Ščerbíková

Na závěr našeho projektu Erasmus+ YOU ON MY MIND mi prosím dovolte krátké shrnutí. Stejně jako v obou předchozích projektech Europe on Our Umbrella (2011–2013) i Mind the Gap (2013–2015) jsme si i tentokrát ověřili, že účastníci projektů z naší školy jsou jejími výbornými reprezentanty – mají solidní znalosti angličtiny, slušný všeobecný přehled, jsou aktivní a umí se vhodně chovat. Dle naší zkušenosti není rozhodně třeba propadat nadměrné skepsi týkající se výsledků českého školství či českého stylu výchovy.

V rámci projektu YOU ON MY MIND (2016–2018) vycestovalo na zahraniční setkání postupně 40 studentů a 7 učitelů (někteří i vícekrát), kteří díky grantu EU měli možnost zdarma získat zahraniční projektovou zkušenost. V rámci všech tří projektů jsme takto realizovali již celkem 86 studentských mobilit (20 – 26 – 40) a 25 učitelských mobilit.

PhDr. Veronika Benešová, školní koordinátorka projektu

Ohlasy studentů

Uplynulý týden v Řecku byl velice zajímavý a plný překvapení, třeba už jen to, že jsem ho strávil u jiné hostitelské rodiny. To mi ale nevadilo, protože rodina byla super. S mým hostitelem jsme si dost sedli a co bylo taky super, že se mnou u něj bydlel kluk z Německa.

V celém týdnu bohužel pokulhávala celková organizace ať už lidí, tak i programu. Když jsme se měli sejít někde třeba v 9 hodin, tak se všichni scházeli až třeba o půl hodiny později. Na to jsme si ale v průběhu týdnu všichni zvykli ☺. Nicméně z celého týdne se mi nejvíce líbil výlet na Akropoli a návštěva athénskému muzea, což byl nepopsatelný zážitek.

Jsem velice rád, že jsem se mohl tohoto úžasného projektu zúčastnit. Celý týden jsem si naprosto. Poznal jsem spoustu úžasných lidí, ze kterých se stali kamarádi doufám na celý život. Doufám, že v podobných projektech bude naše škola pokračovat i nadále.

Týden projektového setkání v Aténách pro mě byl obrovskou zkušeností a zážitkem, na který v životě nezapomenu. Moje hostitelka i s celou hostitelskou rodinou se o mě starali jako o vlastní a byli strašně pohostinní a milí. Lidi, kteří byli součástí programu, i ti, které jsem poznala mimo program, byli vždy usměvaví, spontánní, milí a hned mě přibrali do kolektivu. Program byl krásný, návštěva Acropolis byla úchvatná a příroda, ale i centrum se mi moc zalíbilo. Jediná část programu, která podle mě byla nudná, byla fyzikální cvičení. Jsem neskutečně vděčná za možnost účasti v tomto projektu a nikdy na něj nezapomenu.

Jedete za klidem? Pořádkem nebo systémem? Tak to určitě nejezděte do Athén. Je to velice rušné město, které má 5 milionů obyvatel a z toho 2 miliony jsou imigranti, ale nepředstavujte si islámské vzbouřilce. Jsou to dobří vzdělaní lidé, kteří sem přišli z důvodu své nízké ekonomiky.

Proč je vlastně zmiňuji... hlavním důvodem celého projektu je dle mého názoru poznání nových kultur, lidí a jejich morálních zásad. Tahle příležitost se mi naskytl a jsem velice rád, že jsem se do projektu dostal. Jakmile se mi tahle příležitost naskytne znova, tak určitě váhat nebudu.

Co se týče organizačních záležitostí, tak jsem byl zklamáný. Upřímně jsem od Řeků čekal mnohem zajímavější a lépe propracovaný program. Chození na čas? Spadli jste z višně? Dámy a pánové v téhle zemi neomezených možností nosí hodinky jako módní doplněk. Představte si, že auta parkují na chodnících. Chodci chodí po silnicích, kolem kterých projíždí auto vzdálené na jeden loket. Provoz na místních komunikacích je šílený a celková bezpečnost je velice nízká,

i tak se nikomu nic nestalo. Nepochopitelné... Nazval bych tuto zemi jako Malé Rusko, ne kvůli vládnímu systému, ale kvůli tomu co lze spatřit opravdu jen v Rusku.

Co se týče jídla, tak zde budu velice pozitivní. Nejvíce jsem si zde zalíbil Souvlaki, což je maso na špejli nebo Musaka, což jsou lasagne s lilkem. Na ulicích rostou citronovníky, které mají plody velikosti pěsti, což v našem TESCO spatřit nelze. Dále zde rostou „mandarance“, což je něco mezi mandarinkou a pomerančem, avšak svou hořkou chutí je to spíše jed než delikatesa.

Z celého projektového setkání nejsem zklamaný, nejsem nejšťastnější, beru to jako velice dobrou zkušenost. Poznal jsem zde mnoho nových přátel, se kterými jsem stále ve spojení a doufám jen v to, že se někdy znovu setkáme.

Ale upřímně... Doma je doma! ☺

P.S. Děkuju za výběr do projektu.

V týdnu od 15. do 21. dubna jsem byla součástí projektového setkání v Aténách, Řecku.

Řecko – země u Středozemního moře, jih Evropy...na začátku když jsme si s mou hostitelkou povídaly o našich zemích, tak o Řecku neustále mluvila, jakoby nepatřilo do Evropy. Nechácala jsem. Ale teď už chápu a souhlasím. Rozhodně to není to stejné, na co jsme zvyklí v Česku, Rakousku,... je to jiné. A krásné.

Pro mě tahle řecká krása počínala mou skvělou hostitelkou, která se o mě starala i se zbytkem rodiny jako o miminko. Nejlépe to lze poznat z tohoto případu. Když jsme jednou došli večer (neprozrazuji v kolik nekřesťanských hodin záměrně) z venku z poprogramového setkání, maminka se mě zeptala, jestli nejsem hladová. Aniž by čekala na odpověď, začala chystat na stůl brambory, sýry, chleby,... až byl celý stůl zaplněn jídlem. Takto pohostinní byli ke mně celý týden (a nejen má rodina).

V projektu jsme ale nebyly jen já s hostitelkou ale dalších nespočet vrstevníků. Nejvíce jsem se bavila s chorvatskými účastníky a hlavně s řeckými hostiteli, jelikož mi byli věkově nejbližší. Všichni v projektu byli nesmírně otevření, zábavní, nebyli takoví „uťápnutí“. Hlavně Řekové mají v sobě něco, nějakou jiskru, kterou předávají dál a dál a nebojí se, že by o ni přišli. Protože ví, že kolik jí předají dál, tím víc se jim vrátí. Řekové nespěchají. A to mi, jak asi všichni tuší, vyhovuje.

Ten týden jsem tedy strávila mezi svými. Mohla jsem být někým jiným než tady u nás. Mohla jsem být hlučná, bezstarostná, s pozdními příchody a nikomu to nevadilo. Dokonce to bylo vítané. Na chvíli jsem se nebála být sama sebou. Svůj český tým jsem ztratila někde na letišti ve Vídni, jelikož jsem se s nimi skoro neviděla (krom jedné nejmenované vysoké holky). Bonusem byla pro mě řečtina, která se mi moc líbí.

Tohle všechno lze shrnout do jedné věty, kterou jsem slyšela i sama použila několikrát: narodila jsem se ve špatném státě.

Výlet do Řecku jsem si maximálně užil. Ne jen kvůli počasí a nádherné přírodě, ale hlavně kvůli přátelům, kteří byli v Česku před dvěma lety. Všichni účastníci projektu, jak Řekové, tak lidé z ostatních zemí byli neskutečně přátelští, takže bylo prakticky nemožné neudělat si kopy dalších přátel. Životní styl v Řecku byl trochu freestylový, což byl celkem nezvyk. Na této dobrodružné výpravě mi nicméně nic nechybělo...až na české pivo.

Výlet do Řecku jsem si moc užil. Nejvíc se mi na celém projektu líbil pestrý program, kdy jsme za 3 dny stihli navštívit spoustu památek v Aténách a to i přes řeckou organizační neschopnost. Super na tom bylo taky to, že jsme se znovu potkali s kamarády, kteří přebývali u nás 2 roky zpátky. Pěkné bylo ubytování u obou mých hostitelů, kteří byli velice přátelští. Výletu nelze nic vytknout. Byla to zajímavá životní zkušenost.

Fotodokumentace

